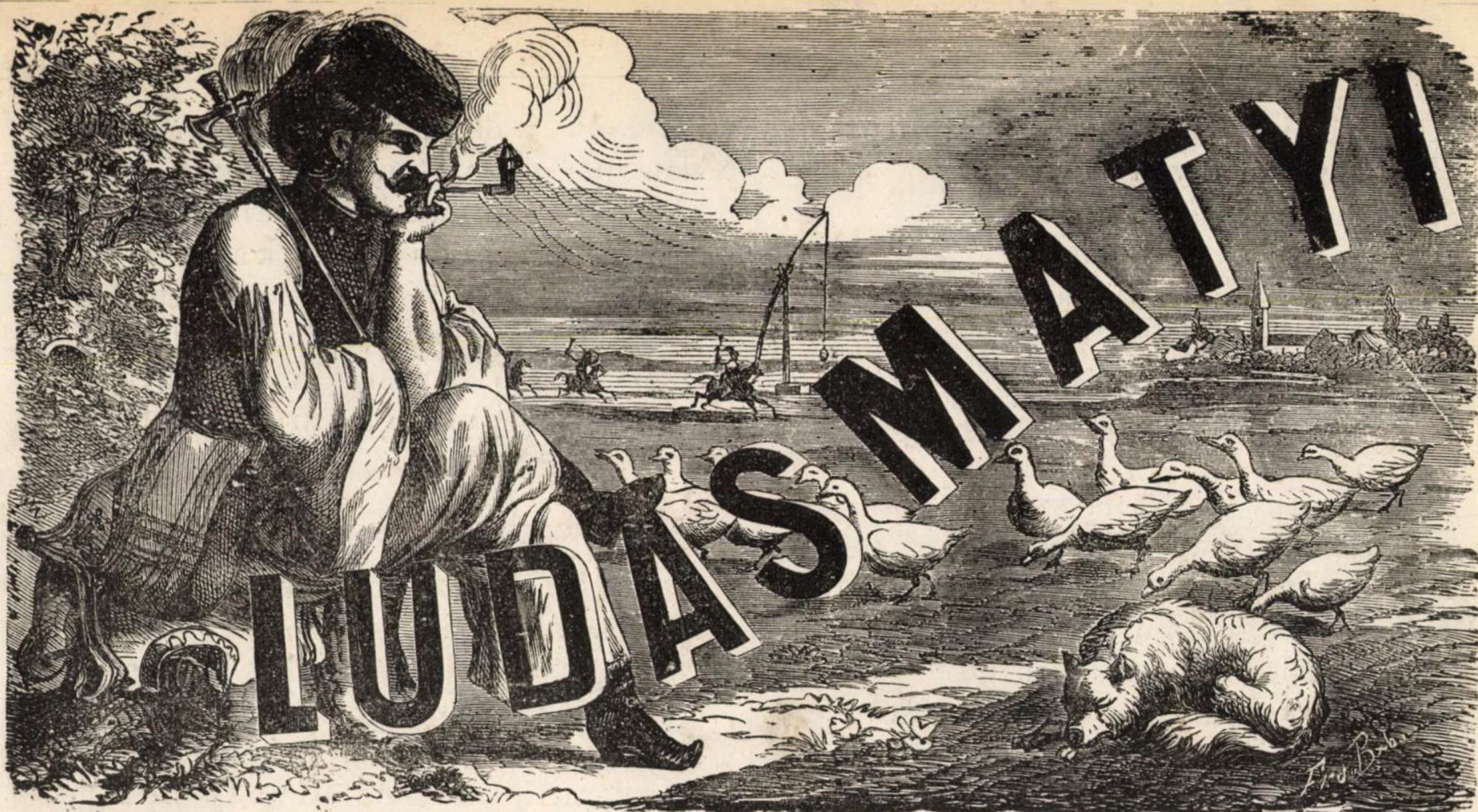

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jul. 16-án
1871.
29. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi“-nak van szánva.

Előfizetőink szives tudomásaul!

Tapasztalván, hogy hetilapokra az előfizető közönség megrendeléseivel nem igen szokott sietni, ugy gondolva: különben is lesz a lapok kiadóiban anyi becsület, hogy az előfizetés leteltével is küldenek még párszámot; de meg sok helyütt, mint a hozzánk juttatott panaszokból tudjuk, posta utalvány sincs mindég kéznél, — ez okoknál fogva a julius hóban megjelent számokat, azoknak is megküldöttük, kik még előfizetéseiket meg nem ujitották, kik tehát lapunkat nem „retour“-ozzák, (mi eddigelé nem történt) azon t. polgártársunknak folytonosan küldjük lapunkat, saját tetszésükre hagyván az előfizetést, utánfizetéssel pótolni akkor, a mikor legkönyebben kezük ügyében fekszik.

„Ludas Matyi“ kiadó hivatala.

Az „Ellenőr“ scorpiójához.

Nem vetted észre, már régóta
Hogy egy malomban őrölünk?!
Hogyne? hisz minden áldott héten
Egy- s ugyanarra pörölünk!
Hányván rendre ostobaságit
Mindketten mamelukk pártnak,
Melyek csak is Bécsnek használnak,
A hazának pedig ártnak!

Hanem hát azt vetted-e észre:
Ha rá koppintunk körmére . .
Csak annyit ér, mintha szerecsent
Akarnánk mosni fehérre!?
Hiába törünk orruk alá
Erős paprikát, vagy borsot..
Csak annyit ér, mintha a falra
Hánynánk marokkal a borsót!

Pedig épenség nem mondhatnám
Hogy talán fáin a szappan, —
Vagy az eszköz galanterie czikk?
A mely a körmükre koppan!
A paprika sincs téglaporral
Megkeverve, — a bors pedig
A legfáinabb indiai
Termesztéssel vetekedik!

Mégis lám! kutyába se veszik! . . .
Haladnak folyton előre,
Le a lejtőn a mélység felé
Mint a bomlott eszü dőre!
H'jába mutatod ki számokkal
Hogy mennyit elvesztegetnek:
A milliók azért csak folynak,
Mit Kuhn bő zsebjébe vetnek!

A rendszert, a kezelés módot
H'jába mondod pazarlónak,
Rá se hederit egyikük se . . .
Akár a tűtő vak lónak!
Pedig még ez is tudja, hogy ha
Jól oldalba ütögetik . . .
Mere van tüled, merre hozzád! . . ,
Ők nem tudják, — elfeledik!

H'jába hányod azt is szemükre,
Hogy Skéne ur miként tartja
A mundérra kötött szerződést? . . .
Hát csak ugy mint kedve tartja!
Szóról-szóra megmagyarázod
Mily kárt hoz ez a magyarra? . . . .
De ugye bizony feledéd, hogy
Rebach is kell erre-arra!

Tudod . . . ők könnyen fütyörésznek,
Ha már épen nem állhatják
Az ilyen magunkféle embert,
Megperlik és becsukatják!
Hisz rajtad is véghez ment nem rég
Ez a gyöngy experimentum,
Ismerhetd Váczról, hogy milyen a
Közösügyes argumentum!!?

Hanem azért ne rettenj vissza,
Éleszd szivedbe a lángot!
Erősitsd, élesitsd folyvást
Azt a scorpio fulánkot!
E fegyverrel légy mindig készen
S állj az igaz ügy mellett őrt.
Csipd, mard, egykor mégis átszurja
Rajtuk a kérges bivaly bőrt!!!

Nagy Bőgös.

Kivonat.

A pesti catholikus casino jegyzőkönyvébül 1871. julius 12. gróf Kiczráki Janó elnöklete alatt. Jelen voltak stb. stb.

3. pont. Olvastatott szenttestületünk egyik érdemes külföldi tagjának Monsignore Gallónak, a Nápoly és két Sicilia legitim királya II. Ferencz Ő felsége gyóntató atyjának átirata, melyben a nevezett ország számára általa kidolgozott alkotmány tervet közli, áttekintés illetőleg alkalmazkodás és elfogadás végett, mint a mely a keresztény hivő katholikus lelkeket leginkább kielégitheti, mely alkotmány terv szerint:

a sajtószabadság, — mint minden lelki kárhozatnak szülőanyja és kutfeje, eltörültetik;

a nemzetőrség, mint a mely az áhitatos polgárokat a szent processiókonni megjelenhetésben gátolja — feloszlattatik;

az egyesülésijog, mint a hol a polgárok eretnek tanácskozásokba, az egyedül idvezitő és csalhatatlan szent katholikus hit becsmérletébe is bocsátkozhatnak, — eltörültetik

A miniszterek pedig egyedül ás kizárólagosan csak király ő felségének felelősök.

Ezen dicső alkotmányterv értelmében továbbá a képviseleti rendszer megtartatik, de ugy,hogy a választási kerületek az egyházi kerületekkel összeesnek, a papok irják össze a választókat s ők elnökölnek a választásoknál.

Mindezeket szent társulatunk kellőleg és érdemileg meghányván vetvén, általánosságban és részleteiben tökéletesen elfogadja, mágáévá teszi, felkérvén a hazában létező szent testvér társulatokat, hogy az alkotmányterv keresztülvitelét velünk együtt minden erejükkel támogassák, odahatván már a jövő képviselő választásokkor, hogy ezen elveket osztó követekkel szaporodjék a jelenleg bennünket is hathatósan támogató Deákpárt.

Mivel azonban — mint elnök ő méltósaga szomoru szivvel jelenté, ezen dicsőséges alkotmányterv szerzője Monsignore Galló, az istentelen és törvénytelen Viktor Emáuel-féle kormány által elfogattatott és fogságra vettetett, szabadon bocsáttatása, kormányunk közbejárásával eszközlendő, e végre szenttársulatunk tisztes tagjához Pauler Tivadar cultuszminiszter ő nagyméltóságához testületileg kérvény intézendő, melynek elintézésével valamint e jegyzőkönyvi kivonatnak kedvelt rendes közlönyünkben a „Ludas Matyi“-ban közhirré tételével az elnökség megbizatik.

Kelt a pesti katholikus casinó fentnevezett év és napon tartott teljes üléséből.

Gróf *Kiczkráky János* m. p. elnök.
Páter Tritytroty m. p. alelnök.

Kiadta: *Páter Makutyi* m. p.,
jegyző.

Pályázat

Kecskemétváros főkapitányságára.

T. városi képviselő bajtársaim!

Midőn a már néhai felejthetlen Halassy Sándor volt városi főkapitányunknak a szegedi várban szerencsésen történt gyászos kimultát örömmel tudatom, nem mulaszthatom el magam iránt azon kötelességet, hogy a boldogult miatt üresedésbe jött 1000 frtos főkapitányságra, az

alább elősorolandó okok és előnyök miatt ne pályázzam. Első érdemeim közzé sorolandó az, hogy én is pofaviselő vagyok, tehát csendet kérek. Igen bölcsen emlékezhetnek vissza pajtás uraimék azon mostoha időre, mikor emgem a nép még a csamangók candidátiójából is kihagyott, nem tekintve az akkor bekövetkezett fagy káros következményeit, nem tekintve temérdek ügyetlenségimet, nem a nép által az utczán s azon átkozott juhász által 1868-ban Harkai Ágnes nevenapján lett meg ugrattatásomat, ki most hihetőleg Szegeden sokunk sorsára jut. Ily szomoru helyzetemben csak Horváth Döme és szeretetreméltó neje, kinek strimfli kötője vagyok, nyujtottak egy-két jófalatot, s ezen jó indulatukat mindaddig éreztették velem, mig Ladányi helyettem mérnökösködő szerény, de hivatalra nem szorult ifjút sikerült odábboznunk. Ezen reám nézve szerencsés körülmény bekövetkeztével bajtársaim, jóllehet a nép bosszuságára ugyan, de mégis sikerült velem elfoglaltatni azon városi mérnökséget, melyre képtelenségemnél fogva is jogosult vagyok, s melyet ujból készült mérnöki lánczommal teljes elégedetlenségre folytattam mind addig, mig legközelebb Kun László demokrata városi alkapitánynyal a hivatalban történt szerencsés pofoszkodásunk következtében resignálnom kellett, őt pedig szerencsésen felfüggesztettük.

Most tehát, miután ujból kenyérkereset nélkül vagyok esedezem alázatosan, hogy az engem minden tekintetben megillető főkapitányi hivatalra, eltekintve a népkárogásait, felém pazaran szórt rágalmait, már csak azon okból is elválasztani méltóztassék, mivel Horváth Döme kegyelmével dicsekedhetem, egyszersmind az ő kitünő ajánlata folytán elnyerendő hivatalomnál fogva, igénybe venni mind addig nem akarom, mig csak a teljes elégedetlenség bekövetkeztével azt farba vágni nem kénytelenittetem.

Datum in Kecskemét 3. die Julii Anno 1871.

Emericus Szcs,
pofonütött diletáns.

Végeztetett :

Folyamodó szerencsétlen Szőcs Imre bajtársunk méltatlan szenvedését s nyomoruságos helyzetét lelkiismeretünk szerint beismervén, már csak azon oknál fogva is, hogy ne talán miköztünk is valakit jövőre valami fatum érne s igy hatalmas népszerü befolyását nélkülözni kénytelenittetnénk, határozzuk, mint következik :

„Tekintettel arra, hogy őt a méltánylást beismerő sokaság, kitünő érdemeinél fogva is oly szigoru időben mellőzte, hogy más kegyelméből kényszerült tengődni; eltekintve azt, hogy Ladányi bármiféle oknál is az ő javára kicseppentetett vagyis kegyelmesen felmentetett;

eltekintve azt, hogy őt a népakarata ellen is hatalmunkba állt visszahelyeznünk; eltekintve azt, hogy ő a nép elismerésével nem találkozván, azokkal zsarnokságát folyton éreztette; eltekintve azt, hogy őt a nép s a juhász az ő botjával az utczán végig kergetvén szerencsésen a Császár iskolája feletti padláson huzta meg magát Szomornak az ő szomoruságára; eltekintve azt, hogy mérnökösködése ideje alatt inkább rontott mint javitott; eltekintve azt, hogy hivatalos müködését hivatalos pofozkodásokkal fejezte be, és

végre tekintettel arra: hogy Horvát Döme nyakán ne nyüzsgölődjék, bár neki sok jó szolgálatokat tett, mint távollétében nejének is házibarátja;

a régi jegyzőkönyvnek s a népszáján fennforgó lármás hagyományok és rágalmatlanságok lelkiismeretes egybe hasonlitásával őt mai naptól fogva a megdicsőült főkapitány helyett ezennel megválasztjuk s kinevezzük azon további jó indulatunk kifejezésével, hogy a gondviselés neki inkább agyszélhüdést, mintsem hogy oly szomorn kimulást mérjen, mint milyet elődé szenvedett,

Kecskemét, 1871. julius 3-án tartott képviselőigyülésben

jegyzette
Notarius Loci.

Adomák.

A mult évben történt, hogy szent basa fehérvári püspök Ökörfalusy ő magossága Fehérmegye Veleg községében bérmálni megjelent. E községbeli több uri embernek azon szokása van, hogy isteni tisztelet alkalmával csak a sekrestyébe mennek, honnét a hallgatók botránkoztatása nélkül tetszésük szerint osonhatnak el a templomból.

A nevezett bérmálás alkalmával szintén több uri ember foglalta el a sekrestyét, a többek közt egy jámbor istenfélő uri ember is szerencsétlenségére; igen, mert a hájfejü püspök reggelijét szinte a sekrestyébe rendelte vitetni.

Evés közben ilyen párbeszéd -fejlett ki a püspök s jámbor hivő uri egyéniség közt:

Püspök: Hát te mit keresel itt?

Hallgató: A templomba jöttem.

Püspök: No ha a templomba jöttél, hát nem itt a helyed, hanem ott a többi becsületes hivek közt.

E kiméletlen szavakra a mi jámbor istenfélő uri emberünk mintha leforrázták volna, sietve kotródott ki a sekrestyéből s elment haza. A kapott sértő kifejezés azonban annyira szivén feküdt, hogy nem állhatta meg szó nélkül s a szomoru eseményt egy legközelebb összejött bizalmas baráti körben hiven elbeszélte. Kapott ezen a társaságban jelen volt egyik elmés uri barátja s a jámbor hivőt ekép igyekezett megvigasztalni, barátom! te most bátran elmondhatod:

Láttam püspököt,
Evett früstököt,
Engem kilökött..
Mint egy nagy tököt.

— —

*

Ezen két

Csináljon kadentziát

képre

maga a publikum.

Pásztori párbeszéd.

Két pásztor jött össze
Szép virágos mezőn,
Hol juhnyáj terült el
A kövér legelőn.

A nyáj körül szerte
Több őreb szundikál,
De legkisebb zajra
Mindegyik talpon áll.

Mig kedvére legelt
A szép gyapjas sereg,
Addig a két pásztor
Ily beszédbe ered.

* * *

Földi! rég nem láttam
Ily gyönyörü nyájat,
Alig foghatom meg
Hogy őrzöd egy magad?

Főleg ha farkasok
Rontanak rád éjjel,
Mit teszesz nyájaddal,
Mely fut szerte-széllyel?

Hát aztán rüh-métely,
Más egyébb nyavalya,
Nem tesz-e pusztitást
Oktalan nyájadba?

* * *

Szómra hallgat nyájam,
Csak egyet „rikkantok,“ —
Vagy botom emelem,
Tudja, — mit akarok.

Ha megesik, hogy rám
Törnek a farkasok,
Segédekül vannak
A hü komondorok.

Velők együtt én is
Éjente őrt állok,
Igy hitemre mondom,
Kárt sohase vallok.

Ha kór kap a nyájba
Orvoslom egyszerre,
Van nálam a kórnak
Biztos orvos-szere.

* * *

Földi! lássa én is
Épen pásztor vagyok,
De az én panaszim,
Keserveim nagyok.

Juhaim nekem is
Feles számmal vannak,
Jobbára két lábon
Néha „négyen“ járnak.

És bár tág a határ
Ahol legelhetnek,
Rajta nem maradnak
A „tilosba“ mennek.

Legtöbb aggodalmat
Az által okoznak,
Hogy „mételyes mezőn“
Szerte kalandoznak.

Annálfogva gyakran
Meglepi a ragály,
Melyben sinlődezik
Csak nem az egész nyáj.

A gyógyszernek rajtuk
Nincs semmi hatása,
Mert azt „be nem venni“ —
Juhaim szokása.

Sőt ha orvoslom, — rám
Förmednek a kosok,
A nyájat vezető
Kevély kolonposok,

* * *

Neked hát pásztortárs!
Szavad mellett a bot
Nyájad felett kivánt
Hatást biztositott.

De nekem nincs egyébb
Mint puszta hang számba,
Mit konok juhaim
Alig vesznek számba.

Fegyelmet felettök
Én mit se tarthatok,
Azért oly daczosok
A két lábu juhok.

* * *

Az egészből végre
Csak az a tanulság:
Hogy nehezb a „lélek“
„Mint a juhpásztorság.„

Papirrágó.

Szabadkai életképek.

XXIV. kép.

Rendes havi közgyülés.

Polgármester: Tekintetes képetlenség!

Mindenek előtt bocsánatot kérek, hogy a mai „hónapszámos“ közgyülést Ezaiás napjára halasztám, aminek én roppant horderőt tulajdonitok; mert különben azt Péter napján kellett volna megtartani; már pedig tudják képtelenségtek, hogy az én veszett baloldali sógoromat is Péternek hiják. — E szerint, ha a gyülést az ő névnapjára tüzöm ki, ugy ellenségeim bizonyosan oda magyarázzák a dolgot, hogy azt az én balpárti sógorom tiszteletére teszem, s igy még politikai elvhüségem is kérdésbe jöhetett volna. Azután meg nagyon tisztelendő Szömörcsényi ő atyaságának haragját sem akartam magamra venni az által, hogy ünnepnap világi dolgokkal (kivévén a négyszemköztieket) foglalkozzunk.

A mai közgyülésnek egyetlen fontos tárgya van. S kérdik nemde kendtek, mi lehet e fontos tárgy?!

Mi más .... mint a drágasági pótlék köpönyege alatt fölemelt tisztifizetésnek 3 hónapra előre leendő utalványozása. — Ez minden .... mit Ezaiásnak — a leggyomrosabb profétának nevében kérünk (a mamelukok: Amen!)

Nini!.. kit látnak szemeim .... Ugy-e maga az ott a képviselők padján Misó bácsi?

Misó bácsi: Én hát.

Polgármester! Ugy-e nem mondott le a képviselöségről?

Misó bácsi; Nem hát.

Polgármester: Ugy-e akar továbbra is obtyinár maradni?

Misó bácsi; Akarok hát,

Polgármester: Jegyezze föl notárius ur ragyogó betükkel a protokolumba, hogy Misó bácsit a bal-

párt erőszakosan viszatartotta a képviselőségtől.

Oh én háromszorta boldog polgármester!... ismét fogtam egy baloldalit. — Erre talán csak kineveznek törvényszéki elnöknek. — Most pedig szerteszét mindnyájan s hirdessük mindenfelé: hogy a jobboldal többségben van."

Egy szemtanu a titkos lyukon.

Nem Deák, hanem diák adomák.

Megvolt, pénz dolgában szorulva a diák s ugy „soha meg nem adom fejében" akart pénzhez jutni, egy gazdag zsidó tanulótársához fordult hát, kérvén: hogy kölcsönözzön neki bizonyos összeget. A zsidó eleinte vannakodott, de midön a diák igy szólott: „barátom lelkemre mondom, meglásd vissza adom én neked a pénzt, ugy hogy észre sem veszed" — szive meglágyult s kölcsönzött a diáknak, egy bizonyos időre. — A fizetési határnap azonban háromszorosan is elmult s a diák csak nem fizetett. A hitelezö végre megszólitja adósát:

„Hát igy tartja meg a magyarember adott szavát: — mikor letelt már a határnap?"

— „Barátom — viszonzá a diák — nincs igazad, mikor azt mondod, hogy én szavamat meg nem tartottam; hiszen én azt igértem, miszerint neked megadom pénzedet, ugy hogy észre sem veszed, ha hát észre vetted volna, hogy megadtam, akkor, nem tartotam volna meg szavamat. — — —

Ki tudja, hátha igy okoskodik Andrássi is? — Ő is talán csak azt igérte: „minden meglesz, ugy hogy észre sem veszitek;" most azért joga van fenhangon hirdetni: „mindent megkaptunk a mit csak kivántunk." Ő igéretének eleget tett, s igy megcsalatottaknak nem érezhetjük magunkat.

— —

Felhivta a baráttanár zsidó tanitványát szombatnapon, hogy álljon ki a táblához s rajzolja le a feladott mértani figurát.

„Kérem tanár ur — szóla a zsidó — nekünk nem szabad szombaton semmit sem dolgozni, még irni sem."

„Hm! — mondá rá a tanár gunyosan — de csalni szombaton is szabad ugy-e?"

„Titkon lehet, kérem, mint a tisztelendő uraknak pénteken zsirosat enni vagy pedig menyecskézni," — tört ki a megsértett zsidóból.

— —

A telet kellett megénekelni a diáknak irálytani gyakorlatul. Ékes rimekben le is irta, hogy mily kellemetlen mily zordon az a tél, végül ezzel zárta be:

„Ki is nem unná meg az évnek e szakát,
Mikor semmi jónak nem érezzük szagát?

Hát a fokhagymás kolbásznak? lett rá a tanár rövid bírálata.

— —

Egy diák sokban hasonlitott Zaphirhez, a menynyiben ő is kifogyhatatlan volt az élczekböl s vörös hajjal volt megáldatva. Diákunkkal, mint élcelővel sokszor évelődtek. Vörös haja volt észrevehetőleg leggyengébb oldala, erre szórattak hát többnyire az élczek nyilai; azonban őt sodrából nem lehetett kihozni, a vágásokat nem csak kiparirozta, hanem többszörösen vissza is adta. Végre egy lurkó felfogadta, hogy ő utoljára is kihozza őt sodrából, e végből egy éjjel az élczelő szobája ajtaja fölé, vörös krétával ezt irta: „Szálloda a Vörös Ökörhöz." E felirat a kivánt hatást eredményezte, mert midön másnap az illető az iratot megpillantotta. a legnagyobb dühbe jött s erős fogadást tett, miszerint ha kitudja hogy ama czimet ki irta: kimélet nélkül megbicskázza.

Üzenet az „Ellenőr" szerkesztőjének

Hallja az ur! Én nem csak a tolnamegyei vármegye házban, hanem a Ludas-Matyiban is összemerem szidni a krisztussát az olyan embernek mint az ur, a miért mindig azt hányja veti, hogy a honvédtiszti kinevezéseknél az érdemesekre legyen tekintettel a miniszterium!

Hát vajjon nincs e elég érdeme annak a honvédtisztnek, kinek apja egy egész csorda ifjabb s idősb bivalyt feláldoz, hogy a fia képviselő s ebből folyólag főhadnagy lehessen? Ugye? Micsoda? Búúúúúú...ú...!

Vigyázzon az ur, hogy ide ne kerüljön a hegyeki pusztára, mert ugy ellöcsöltetem a béresekkel, hogy még Pilátusnál is megemlegeti. Búúúúúú...úú!! A krisztussát az urnak... Búúúúúú...úúú!!:

Semmiczehi Ödönke
dolegatyus és honvédfőhadnagy papája.

Nyilt levél.

Ágai Iczignek a Borszemjankóban.

Fráter! Lapod 183-ik számában csakugyan van egyetlen egy viczcz! a circulus viciosus deacicus czimü mismásban, hanem— ha jól emlékszem — azt is tőlem loptad, — azt mondatod ugyanis egyik potrohos mamelukkal:

„én ma azt vettem észre, hogy az én árnyékom is a homlokát törülgette, nyilván ő is izzadott."

Hm! fráter! több annak már tizenhat esztendejénél, hogy én azt a viczczet a Moháczi báczira csináltam.

Csakugyan Lopszem Jankó vagy te! csak azt akartam mondani.

Beőthy Laczi
szelleme.

Vézna Gábor

szomoru történet.

Hideg szél futt az utczákon,
És havazott kegyetlenül, —
Hanem azért Vézna Gábor
Nem fázott, szivében belül,
Nem fázott, mert szive lángja:
Lobogott mint égő máglya!

Fináncz volt a szép mákvirág —
Minőt a kor ritkán terem.
Nagy kár volt benne, hogy fogát
Megsárgitá a szerelem.
Óh! a szerelem nagy méreg!
Főleg a finánczfélének.

Sári volt neve a lánynak. .
A ki lakott Buda-Örsön,
Hová a fináncok jártak;
És hol álltak lesbe-örsön.
Ott ismerte Gábor őt meg;
S választá el szeretőnek.

Borzasztón is féltette őt
Fűtől-fától a kit látott. . .
De hogy meggyőződjék előbb
Buda-Örsnek neki vágott.
Neki vágott, hogy levágja:
Ki az ő Sáriját bántja.

Nyakigérő hóba-sárba
Jött meg hölgye ablakához,
Gyönyörűséges szép sárga
Kesztyűje is mind elázott!
De bár ne lett vón ott ablak:
Vagy lett vón ő teljesen vak.

Mert a mit ott Gábor látott,
Nem volt mindennapi dolog.
Látta, hogy kiért ugy lángolt:
Más karjai közt andalog.
Vézna Gábor nem türte ezt:
S mint a zápor rájok ereszt.

„Három ezer golyó szóró
Mi az ördög történik itt?“
„„Ugyan Gábor ne légy golyhó““
Imigy a lány vissza rikit.
Gáborunk ám kemény gyerek:
Mérgében hogy csak ugy remeg!

Kerkápolyi fringiáját
Elszánt lélekkel huzta ki.
Gondolván a Máriáját
Meghal ittenég valaki.
Még pediglen a csábitó:
Bármit szóljon is rá Bitó.

De a csábitó sem volt rest,
Hanem amugy nyulfuttába. .
Vézna képére mász és fest
Ugorkaformát orrára.
Hasra fekszik erre Gábor:
S mint egy haldokló hobákol.

Igy veszett el Sárikánál
Vézna hitele végképen,
S igy maradt meg fringiáján
A folt — mint beszélő szégyen.
S elismerés fejébe még:
Czudarul elcsapták szegényt!

Ezenkivül orra végén
Olyan furcsa virág támadt:
Hogy beillnék akár Nóé
Özönvizi bárkájának,
Igy lett néki sirja, verme . .
Sári iránti szerelme!

Ferbli Zsiga lamentátziója.

Jaj a tárczám! jaj a
tárczám!
Daczára hogy azt
Stein Náthán
Ezresekkel megtömé,
Megüté a laposguta,
Malőrömben Manó tudja . .
Magam föl nem kötöm-é*)

Elmentem én jó reménybe
Hogy a bankot én főzöm le
. . A Dorottya utczába . .
Fene látott olyan p e c h-et,
A „v ö r ö s“ örökké vesztett
S én azt raktam, óh kába!

Én akartam k o z á k lenni—
Egy kis pénzmagra szert tenni
Im én lettem a b a l e k;
Birka nyájam megnyirbálva,
Oda van a gyapju ára . .
Mind elvitte a r u l e t t.

*) No tedd azt Zsiga postásom! hát ha nem lesz inasod olyan bolond, hogy még egyszer levágjon. M a t y i,

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betüivel, (Lipót-utcza 11. sz. a.)